

open lucht van de compres verdampt, hebben weinig waarde. Indien men zorg draagt dat het gehalte van het mengsel (le titre du melange) niet 5 of 6 te boven gaat, zoo kan men een hond, zonder eenige anaesthesie te veroorzaken, eene groote hoeveelheid chloroforme laten inademen, terwijl, zooals BERT zegt, bij „un melange titré 30” eene gewone hoeveelheid chloroforme het dier bijna onmiddellijk doodt. Het chloroforme werkt niet door de hoeveelheid welke men inademt, maar door hare proportie in de ingeademde lucht. Voor de dampen der anaesthetische vloeistoffen, evenals voor de gassen en vooral voor het protoxidum azoti, berust de werking op hunne spanning in de ingeademde lucht, welke de verhouding in het bloed en de weefsels regelt. Het prot. azoti heeft eene ruimere „Zone maniable” dan de carbureta en chloro-carbureta van het hydrogenium. Met het oog hierop is het mogelijk om bij het gebruik van alle andere anaesthetica dezelve zekerheid als bij het „protoxyde d’azoti sous pression” te verkrijgen. Het is voldoende om den patient niet meer „avec des compres ou des barbottiers” of op alle andere kunstmanieren te laten respireren, maar hem slechts van een klein masker te voorzien en door een kleine buis een met lucht en anaesthetische dampen juist getitreerd mengsel te laten inademen. De respiratie noch de pols loopen dan gevaar en de temperatuur wisselt bijna niet af. Daarmede worden echter de aan de verschillende anaesthetica klevende inconvenienten (l’agitation des debuts, les malaises, les vomissemens consécutifs) niet verwijderd en in dit opzicht blijft, volgens BERT, het prot. azoti zijne superioriteit behouden.

Dr. J. HANLO.

I N G E Z O N D E N S T U K .

HET G E W I J Z I G D E K E U R I N G S R E G L E M E N T .

(EEN KORT ANTWOORD AAN DR. BOUVIN),

DOOR

Dr. F L E S .

In den jaargang van 1881 vind ik (pag. 881 e. s.) eenige opmerkingen van Uwe hand, die nadere bespreking verdienen.

Daar echter Uwe bezwaren vooral tegen de bepalingen omtrent vrijwilligers bij de Marine gericht zijn, moet ik de beantwoording daarvan overlaten aan het Lid der Commissie Dr. VAN LEENT, dirigerend Off. v. Gez. 1ste kl, bij Z. M. Marine,

Ik wil hier alleen vermelden, dat voor het overige gedeelte van het Reglement niets mij meer verbaasd heeft dan Uwe toegeeflijkheid voor de fouten, die het stuk, zooals het thans het licht heeft gezien, tot het onbruikbaarste maken wat ooit uit de handen van een der Commissiën ad hoc is gekomen.

Dit klinkt zeker vreemd uit den mond van iemand, die een erkend aandeel in de samenstelling van het Concept gehad heeft. En Gij, geachte collega, zult zeker op deze beantwoording Uwer kritiek niet voorbereid zijn geweest!

Daarom ter zake.

Terwijl men vroeger iemand afkeurde, die, *bij normaal linkeroog*, behebt was met myopie van 3 D. op het rechteroog, keurt men nu een milicien goed met myopie van 5 D. op het rechteroog en een gezichtsscherpte van meer dan $\frac{1}{3}$ op het linker.

Hoe de Commissie tot die dwaasheid gekomen is? De Commissie is er dood-
onschuldig aan.

Met weinige woorden kan ik U de oplossing van het raadsel geven.

Dewijl mij dikwijls gevallen waren voorgekomen, waar men, volgens het be-
staande Reglement, genoodzaakt was miliciens af te keuren met het een of ander
gebrek (vooral een refractieanomalie) op het rechteroog, terwijl het linker nor-
maal was, had ik al lang gemeend, dat hierin vaak een onbillijkheid gelegen
was tegenover de vrijgelote nummers, die hierdoor moesten invallen.

Ik gaf dus aan mijne medeleden in bedenking het voorstel te doen, zulke
lotelingen goed te keuren, maar hen in te deelen bij korpsen, waarbij geen
handvuurwapenen in gebruik zijn: bijv. vesting-artillerie, pontonniers en hospi-
taalsoldaten.

Het denkbeeld vond algemeene goedkeuring en werd in het Concept opgenomen.

Van Oorlog kwam aanvankelijk de opmerking, dat als men hiertoe overging,
men wellicht meer personen voor die wapenen zou bestemmen dan geplaatst
zouden kunnen worden.

Mijn antwoord was, dat volgens officieele mededeelingen jaarlijks bij genoemde
korpsen $\pm$ 1200 miliciens worden ingedeeld en dat er dus niet de minste
kans bestond, dat een 20tal lotelingen, die in het beschreven geval konden ver-
keeren — en grooter zou het aantal niet zijn — bij die korpsen geen plaats
zouden kunnen vinden.

Hierop zweeg Oorlog en de Commissie hield dit voor een toestemming.

In dien geest kwam dus het concept tot stand. Men sprak niet meer van
het *rechter oog* alleen, maar van één oog; en dan volgde de bepaling, dat, als
het *rechter* de zetel der aandoening was, dat dan de loteling bij een korps
moest worden ingedeeld, waarbij geen handvuurwapenen in gebruik zijn.

Zoo werd het Ontwerp aan den Inspecteur VAN HEES ingeleverd, die het, na
approbatie, aan het Ministerie van Oorlog zond.

Ik erken, dat er misschien overwegende redenen bestaan, om zich van onder-
scheidings, zooals hier door de Commissie gewenscht werden, te onthouden.

Maar waarom haar dit niet kenbaar gemaakt?

Als wij niet op militair terrein stonden, zou men haast zeggen, dat de be-
leefdheid alleen zoo iets eischte. Doch daarvan kan nu eenmaal geen sprake
zijn. Maar het gezond verstand zegt toch, dat men eene benoemde Commissie
zelf hare taak laat volbrengen — of haar ontbinde.

Wie zal mijne verbazing schetsen, toen ik na langen tijd een blaadje van
het *Recueil militaire* ontving, inhoudende eenige veranderingen van het keu-
ringsreglement, die niets waren dan een kort, onoordeelkundig uittreksel uit
ons Ontwerp.

Ik las daar bijv. dat een man met hoornvliesvlekken op het rechter oog
geschikt is om op 3 à 400 meters schijf te schieten als hij maar $\frac{1}{30}$ gezichts-
scherpte op dat oog heeft!

Waarlijk, Collega, men mag U niet van strengheid beschuldigen, als gij toch
dankbaar zijt voor het goede dat het Reglement ons brengt!

Hoe de zaak in haar werk is gegaan ligt voor de hand.

Men heeft op de Bureaux van Oorlog, waar men onder anderen ook van Oogheelkunde verstand meent te hebben, het ontwerp der Commissie, buiten haar om, bewerkt, d. i. besnoeid en verminkt, zoodat er een stuk is te voorschijn gekomen, waarvan ik verder niets zal zeggen dan dat men wèl zal doen dadelijk een nieuwe Commissie te benoemen, om het zoo spoedig mogelijk weêr uit de wereld te helpen.

Het is te verwonderen, dat een Inspecteur van den geneeskundigen dienst, wien het in andere gevallen niet aan gevoeligheid ontbreekt, het kalm aanziet, dat men een door hem ingediend ontwerp stilletjes, sans autre forme de procès, verknipt en verknoeit, alsof er geen Inspecteur bestond.

Hier ware het zaak geweest met kracht op te treden en des noods een dilemma te stellen!

Utrecht, 9 Januari 1882.

—❦—
B E R I C H T E N .

BUITENLAND.

LONDEN. — In *the Medical Times* van 19 November leest men het volgende: „Onze collega *the Globe* zegt: Mr. P. A. TAYLER M. P. en zijne antivaccine-vrienden moesten het eens te Chicago gaan beproeven. In het „foreign quarter” dier stad heeft nog ieder het „sacred right” om aan variolae te lijden, daar alle pogingen om de Wet toe te passen, tot dusverre verijdeld werden. Veertigduizend personen genieten daar nog het voorregt van het genot van niet ingeënt te zijn te kunnen smaken, terwijl er alleen in September van het vorige jaar 81 aan pokken stierven”

— Voor weinige weken werd door de Society for the protection of animals from vivisection tegen Prof. FERRIER, ingevolge der Vivisections Act, eene vervolging begonnen en laatstgenoemde daarop voor den Regter gedaagd. FERRIER had op 4 Augustus in de Physiologische sectie van het Internationale Congres, in antwoord op de mededeelingen door Prof. GOLTZ over de localisatie der hersenfuncties daar ter plaatse gedaan, het verslag der ook door hem genomen proeven medegedeeld en de leden der sectie op een bezoek in Kings College tot het zien van een aap en twee honden, waarbij verwondingen en gedeeltelijke resectie der hersenen hadden plaats gegrepen, uitgenoodigd. Alhoewel de operatie niet eens door laatstgenoemden, maar door Prof. YEO reeds eenige maanden geleden was uitgevoerd, zoo werd het feit, dat de dieren niet onmiddellijk daarna gedood, maar ter waarneming van de nablijvende physiologische stoornissen in het leven gehouden waren, als een vergrijp tegen de Wet in de aanklagt gekwalificeerd en Prof. FERRIER als de delinquent gedaagd. Na het hooren der uitgebreide discussies, zoowel door de aanklagers als door de verdedigers gevoerd, werd door den Regter JAMES INGHAM het onhoudbare der aanklagt aangetoond in het staken der verdere vervolging gelast. Het geheele verslag der zaak is in het *British Medical Journal* van 19 November opgenomen en het is de moeite waard om daarin te lezen op wat wijze en met welke spitsvondige argumenten men het een man als FERRIER in de uitvoering zijner ernstige en met een wetenschappelijk doel genomen proeven trachtte te dwarsboomen. De verontwaardiging, door de zaak gewekt, werd door alle deskundigen gedeeld en met het oog daarop de defensie, door twee van wege the British Medical Association gekozen en betaalde Regtsgeleerden, ten einde FERRIER voor alle schade te dekken, gevoerd.

PABIJS. — Volgens statistische opgaven, loopende tot 1 October, werden PASTEUR'S